

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Pili color monstrosè mutatus, & pileus monstrosus in pœna[m] datus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

2. Reg. 18. 10.

evidentius fuit beneficium in supra dicta puella, quod non iam tonsor, sed Deus caluam fecit, ne ijs implexa capillis implicataq; velut olim Absalom arbori, ipsa vanitati adhereret. Pariter itaq; caluitie punita est, & sanata. Quid conquerimini, vetuli, vetulæque, quando vos senectus depilat, si iuuenibus prodest comarum priuatio, quæ etsi eos deformes, tamen pios facit? Illos pro monstris habetote, quibus non iam manus rixantium, aut iratæ vxores, totos capillorum manipulos à capite reuellunt, sed quos insana libido, infectus intemperantia sanguis, lues Gallica, & infames causæ crines exuunt; vt galericulos, & fictitias atq; aliunde mutuatas comas gestare cogantur. Immo qui sibimet ipsis, non iam præ ira atque furore, sed præ superbia pilos radicitus extirpant. Multi enim viri, multæ feminæ, vt senium dissimulent, & floridiorem ætatem mentiantur, crines canescere incipientes non tolerant, sed forficulis vellunt; alijsq; & alijs canis subnascensibus, adeò verticem suum depopulantur, vt tam glaber sit, atque manus illorum. Quis eiusmodi monstrorum causa est? Nonne ipsi? qui oculos quidē hominum fallere possunt, nunquā tamen mortem decipient, quamuis oculis carentē. Propter eiusmodi superbiam, Redemptor noster peculiare est illud passus. vt per ludibriū crines illi vellerentur, & olim exprobratione grauissima dicturus sit: *Corpus meum dedi percutientibus, & genas meas vellentibus: faciem meam non auerti ab increpantibus, & conspuentibus in me.* O quàm in diuino cōspectu formosi sunt, qui sic deformantur, quosq; non piget

Isa. 50. 6.

imitatione Magdalenæ ----- *faciē in puluere crines*

Virgil. lib. 12.
Æn.

Vibratos calido ferro. myrrhaq; madentes!

IV.

Melior est hæc mutatio, quàm si quis ab impexis sordibus ad vnguenta transeat & calamistros. Quemadmodum & fatius est, cum Propheta Eliseo caluum vocari, quàm cincinnatum rapi in gehennam. Quanquam non caluitie duntaxat legimus homines deformatos, sed ipsa etiam capillorum mutatione, aurea illa flauedine in Æthiopum colorem, velut succino in carbones verso. Verè dixit olim humani generis Re-

4. Reg. 2. 23.

Matth. 5. 36.

parator: *Non potes unum capillum album facere aut nigrum. At*
quod

quod homo non potest, Deus potest, & Sancti diuina virtute
 petulantem superbiam coercentes. Quodam tempore, vt de
 eo testatur Theodoretus Cyri Episcopus, Nisibitanus ille Ia-
 cobus, Præful virtute ac prodigijs clarus, venerat in Persidem
 visurus plantas vera religionis, & ei quem parerat, cultum exhi-
 biturus, cum is autem fontem transmitteret, puella quadam, qua
 pannos lauabant, & vestes pedibus emundabant, ne nonum quidem,
 & qui decentem pra se ferebat grauitatem, sunt reuerita habitum:
 sed exuto pudore & perfrecta facie, & impudentibus oculis diuinū
 hominem aspiciabant, neque capita aperientes, neque vestes, quas
 succinxerant demittentes. Hoc cum agere tulisset homo Dei, & vel-
 let Dei virtutem in tempore ostendere, vt facto miraculo liberaret
 ab impietate, fontem quidem est execratus, & fluentum confestim
 euauit: puellas quoq; est execratus, & impudentem earum iuuen-
 tutem castigauit, canis ante tempus inductis. Et sermonem factū
 est consecutum, mutatusq; est nigror pilorum, & similes euaserunt
 nuper plantatis arboribus, qua vere circumtectæ sunt folijs autum-
 nalibus! Ea autem cum sic sensissent supplicium (nam & fontis flu-
 enta effugerant, & sua inuicem capita intuentes videbant repenti-
 nam illam mutationem) cursu ad urbem contenderunt, renuncia-
 turæ illud quod acciderat. Illi autem cum occurrissent, & Magnū
 Iacobum offendissent, rogauerunt, vt iram compesteret, & suppli-
 cium remitteret. Ille autem non diu cunctatus, Domino quidem
 preces obtulit, fluenta autem rursus scatere iussit. Illa verò mox
 rursus è suis emanarunt penetratibus, iusti derinata iussibus. Illi
 autem cum hoc impetrassent, petebant vt filiarum quoq; suarum
 erinibus color suus redderetur. Aiunt autem eum hoc quoque con-
 cessisse, requisisse autem puellas, qua illam acceperant disciplinam:
 & quoniam non venerunt, reliquisse supplicium, documentū tem-
 perantia, & argumentum moderationis, & diuina virtutis perpe-
 tuum, & euidentis miraculum. Canam antea sciebant mortales
 vocabantq; senectutem; monstrum igitur erat tunc cana iu-
 uentus. Quo genere monstri merito castigatæ sunt puellæ,
 quæ quia nimis licentiosè assueuerant iuuenari, canitie asperse
 sunt, vt maturiores viderentur. Obstupuit ciuitas, quæ illas
 vidit intra horam canuisse. Et quia illæ de adolescentia ac or-
 namento

namento capillorum superbæ vetulis repente similes factæ in publicum prodire non sunt ausæ, ob hanc ipsam monstrositatem, ex impudentibus saltem erubescere didicerunt. Quæ enim annis vegetæ erant, canitie effatæ videbantur. Siquidem albor pilorum, carnis ex qua nascuntur, corruptionem & vitium indicat. *Nam lepra*, ait S. Cyrillus, *fit ex eo, quod caro emoriatur; excavatur enim ulcus illico, absumta cute, & in profundum semper; quo fit ut pilus qui in illis partibus exoritur languescens exalbescat ac velut stirps vna cum subiecta terra corrumpatur.* Capillos tegit pileus, qui & ipse est memorandus. Siquidem, in Annuis nostræ Societatis legimus, Moguntia, hæreticam fuisse feminam, quæ exosa & execrata Iesuitas odium execrationemq; prodigio luit. Prolem enim peperit Iesuitico pileo tectam. Eam nimirum coronam sobolj meruerat mater, quæ ne Iesuitarum obliuisci posset, in fætu suo, pro pilo, pileum intuebatur. Sed hæc de pileo & pilo satis. Neq; enim hic memorabo de monstrositate eorum, qui S. Adalbertum occidere, & semialbo capillo ac barba, velut creta notati, alijsq; malis affecti, scelus suum vultui inscriptum circumtulerunt. Similia enim occurrunt plurima, & vera, sicut illa sunt fabulosa, quæ dicuntur de Gorgonibus, ideò quòd canæ natæ essent, Græarum nomine vocatis. Neque enim hæc maiorem fidem merentur, quàm quòd vnum dentem, vnumq; oculum communem habuerint, quo, vbi domo exirent, vterentur.

S. Cyrill l. 15.
de Adorat.

Vide Vitam
S. Adalberti,

Hesiod. in
Theogonia.
Æschylus in
Prometheo.

V.

Them. Can-
tipr. lib. 2.
Apum, c. 7.
§. 4. Simile
exemplum
refert Cæsa-
sarius lib. 6.
cap. 22.

A capillis ad frontem descendat sermo. Est terribile, quod narrabo, sed magnis, multis, fide dignis testibus firmatum. Erat in Normannia vir quispiam sanguine haud clarus, diuitijs tamen maximis cumulatus. Huic vnicus filius in delitijs fuit. Quamobrem etiam inter delitias eum educauit. Eum filium filia suæ in maritum poposcit nobilis profapia miles, conditione posita, si ipse bonis suis cedere, filioque omnium rerum suarum possessionem tradere vellet; filiam vicissim, quæcunque vel patri necessaria, vel matri forent, abunde suppeditaturum. Aspera parentibus illa conditio videbatur, & periculosa, Sed qui vna cum milite venerat, alias ei super alias rationes